

Tikėjime stebuklais

Prieš 13 metų, 1923 metais, buvau sveikas kaip ažuolas[™] kareivis-savanoris, tvirto kūno, kupinas jėgų ir gyvybės. Džiaugiaus savo jaunyste, gyvenimu, su pamėgimu sportavau ir nėmanyte nemaniau, kad čia pat mane tykoja nelaimė, kuri sulaužys mano kūną, išvaikys, lyg vėjas tuos lengvučius vasaros debesėlius, visas mano gyvenimo svajones, užgesins mano viltis ir panardins mane į kūno ir sielos kančių jūrą...

Vieną gražią dieną pirmą kartą gyvenime atsisėdau ant pabalno arklio ir išjojau su draugais lenktynių. Tik štai arklys už kažko užkliuęs, griuvo, ir aš nuo jo nukritau, stipriai sutrenkdamas į medžio šaknį savo stuburą. Dėl to kritimo buvo išmuštas iš savo vietos vienas stuburo slankstelis. Iš pradžių rodėsi, kad toji nelaimė ypatingos žalos man neatneš; nors ir išgulėjau vietoje 3 valandas be sąmonės, o vėliau atsipeikėjęs 3 dienas pulko ligoninėje, bet ir karo tarnyboje, kol ją baigiau, dar apie dvejus metus pasilikau ir vėliau dar apie 6 metus dirbau įvairius darbus, nors mano strėnas kartais ir apnikdavo skausmai.

Tikras išmėginimo laikas atėjo 1931 metų vasarą. Tuomet staiga pradėjo man šalti vienos kojos pėda, ir tas šalimas, be matant apėmęs ir antros kojos pėdą, vis plėtėsi, apimdavo vis didesnę kojų plotą. Be to, kojos pradėjo drebėti ir per kelius linkti, gniužti. Po 2-jų savaitių buvau visiškai nuo kojų iki pusiaujo suparalyžuotas, kad ne tik vaikščioti, bet nebegalėjau net kojų pirštų pajudinti. O čia dar prisidėjo toks nepakenčiamas kojų deginimas, kad aš, skausmais tvirti ilgiau negalėdamas, turėjau atsigulti į Kauno miesto ligoninę. Čia buvo nustatyta, jog turiu vadinamąjį „Spondylitis t. b. c.“, ir padarytos man dvi nemenkos operacijos: atidarytas stuburkaulio kanalas ir išvaduotos smegenys nuo kaulų spaudimo, o taip pat iš abiejų mano kūno pusių buvo rezinuota šonkaulių dalis. Po pirmos operacijos pasijutau dar blogiau, ir todėl po dviejų mėnesių man buvo padaryta antroji operacija, kurias padarė, mano manymu, garsiausias Lietuvos chirugas d-ras Kuzma. Kai ir po jo padarytų operacijų mano sveikata, užuot pagerėjusi, vėl pablogėjo, d-ras Kuzma man pareiškė, kad aš savo gyvybę išlaikyti galėsiąs, bet savęs nuo pusės valdyti daugiau niekuomet jau nebegalėsiąs, nes naujo stuburo jie man juk neįdėsią, o kas medicinai yra galima, tą jie yra padarę. Tą patį, kad aš daugiau jau nebegalėsiu vaikščioti, patvirtino dar šie daktarai chirurgai: Bernatavičiūtė, Giedraitytė - Šakenienė, Jaržemskis ir Kudirka.

Kauno miesto ligoninėje išgulėjau metus, o paskui mane iš ten, kaip beviltišką nepagydomą ligonį, išrašė, ir aš buvau pervežtas į Kretingos apskrities ligoninę, kur išgulėjau dvejus metus iki mano stebuklingo išgijimo. O tas atsitiko šitaip:

Medicinai pasirodžius bejėgei, aš vilties pasveikti vis dėl to nenustojau, nes pasitikėjau Dievo gailestingumu ir žinojau, kad

Jo galybei ribų nėra. Todėl, dar Kaune gulėdamas, aš pradėjau melstis į Saldžiausiąją Jėzaus Širdį ir vienuolikai mėnesių praejus, jau galėjau pamažu kojų pirštus judinti. Vis dėlto, kad ir buvau praktikuojantis katalikas, stebuklų galimybe ir galia nelabai tikėjau ir tik jau Kretingos ligoninėje begulėdamas pradėjau stebuklų klausimais daugiau domėtis. Paveiktas pasikalbėjimų su aplankančiais ligoninę pranciškonais ir perskaitęs knygas apie Liurda, aš savo nuomonę apie stebuklus pakeičiau. Kad išsivaduočiau iš kankinamos mane ligos, nutariau padaryti apžadus, tik nežinojau dar, nei kokius tuos apžadus daryti, nei kam. Kažkokiam laikrašty perskaičiau žinių apie Kretingos kapuose palaidotą ir žmonių garbinamą pranciškona Tėvą Pabrėžą ir apie tai, kad jo užtarymu išprašoma iš Dievo ypatingų malonių. Perskaičiau ir, gyvo tikėjimo pagautas, pasižadėjau Dievui, jei Jis per Tėvo Pabrėžos užtarymą gražintų man sveikatą, aš tris sykius apeisiu keliais aplink Pabrėžos kapą nupirkčiau 4 žvakes ir apie patirtą malonę viešai paskelbsiu spaudoje,

kad Tėvo Pabrėžos užtarymu Dievas išklausė mano maldos ir šauksmo.

Tokius apžadus padaręs, ūmai pradėjau sveikti ir tiek pasveikau, jog galėjau užimti Pranciškonų gimnazijoje Kretingoje sekretoriaus vietą. Su paskelbimu apie gautąją malonę neskuobėjau, kad neduočiau progos silpno tikėjimo žmonėms pasakyti, jog tai gal tik laikinis pagėrėjimas tebuvo, nors ir tokio medicinos pasaulio žvaigždės man nežadėjo.

Dabar betgi daugiau laukti negaliu, o ir reikalo nėra, nes štai jau daugiau kaip metai praslinko, aš kasdieną į tarnybą pats savo kojomis ateinu ir iš jos namo sugrįžtu, per atostogas važinėju ir ištisus kilometrus pėsčias vaikštinėju.

Todėl su dėkingumu ir noriai pildau savo apžadų paskutinę dalį ir viešai visiems skelbiu, jog didis yra Dievo gailestingumas, ir galingas Tėvo Pabrėžos prieš Jį užtarymas.

O už savo kentėjimus, kad jie nuvalė mano sielą ir davė man progos viešai atiduoti garbę Dievui ir Jo mielam tarnui Tėvui Pabrėžai, siunčiu Visagaliui nuoširdžią savo padėką

St. Kaupas

